

[J. M. Pedersen.]

under denne regering. Imidlertid trak Danmarks befolkning i arbejdstøjet, der kom gang i investeringerne og i produktionen, og vi er i dag vidne til, at alle erhvervslivets hjul snurrer, bl. a. med den følge, at arbejdsløsheden er så stærkt reduceret, at man næsten kan tale om, at den er afskaffet. Vi har set, hvorledes den stigende aktivitet har givet stigende købeevne, stigende opsparing, således at der på afgørende områder er skabt muligheder for at afvikle statens lånevirkksomhed og gå over til privat finansiering. Der er grund til at sige den danske befolkning tak for den indsats, der her er præsteret.

Særlig dette, at arbejdsløsheden nu er så godt som afskaffet, er glædeligt. Det er en forfærdelig ulykke for en mand ikke at have mulighed for at tjene til sit udkomme, og det er også et stort tab for samfundet, når ikke alle kan deltage i produktionen. Jeg kan ikke dele den frygt for overbeskæftigelse, man til tider hører udtrykt. Når befolkningens købeevne stiger på grund af indtægtsforøgelse, der skyldes produktion, er der ingen som helst grund til ængstelse. Den virkelig farlige købeevne med inflatoriske tendenser er den købeevne, der skyldes falsk kapital, og her giver spekulationsmulighederne under den nuværende højkonjunktur desværre så rige muligheder.

Jeg tænker især på den stærke befolkningstilvækst i byerne og den dermed følgende stigende efterspørgsel efter grunde til virksomheder og til boliger. Her skabes der daglig millionfortjenester uden nogen som helst form for arbejdsindsats. Hver eneste dag udstedes der pantebreve i de samfundsskabte jordværdier, pantebreve, som kommende slægter skal forrente og afdrage. Det er bagsiden af den glimrende medalje, dette at fattigdom for fremtidens generationer følger som en slagskygge efter de fremskridt, som vi i dag glæder os over. Det er denne vekselvirkning, der er hovedårsagen til, at vi efter de fede år får magre år, og denne udvikling vil fortsætte lige til den dag, den danske befolkning bliver så klog af skade, at den sætter en stopper herfor. Imidlertid er der nu et begrundet håb om, at der inden for en overskuelig fremtid kommer et eller flere forslag fra den høje regering med det formål netop

at bremse denne uheldige udvikling. Det er snart på høje tid. Vi må både have en ny lovgivning og en stærkt skærpet kurs i administrationen af den lovgivning, vi allerede har.

Lad mig endvidere nævne som en nødvendighed for fortsat fremgang for vort erhvervsliv, at arbejdsmarkedets parter i stadig stigende grad vil være sig deres fælles interesser bevidst og blive klar over, at de har en fælles interesse i størst mulig produktion. Der vil med denne indstilling, hvis den efterleves, blive en større kage at dele. På dette område kræver tiden et positivt tillidsfuldt samarbejde og ikke strid mellem parterne.

Det er et sundt princip at være påpasselig med, at indtægterne holder trit med udgifterne, eller måske rettere sagt at sørge for, at udgifterne ikke løber fra indtægterne. Vor likviditet er i dag sådan, at den højtærede udenrigsministers så berømte ord om, at vi ligger lunt i svinget, er ved at få gyldighed. Siden regeringsdannelsen i 1957 er vor valutareserve, som i parentes bemærket ikke er noget mål i sig selv, steget med ca. 2 milliarder kr. Her står vi over for en størrelsesorden i valutaresserven, som aldrig tidligere har eksisteret. Samtidig viser statens gæld en faldende kurve, hvilket heller ikke er normalt. På den baggrund forstår jeg udmærket, at den venstre-konservative opposition kalder den trekantede regering for unormal.

Jeg bemærkede, at ordførerne for de venstre-konservative partier, særlig det ærede medlem hr. Anders Andersen, stærkt fremhævede, at denne regering ikke har haft nogen som helst andel i, at vi har fået en så god økonomisk stilling, som vi har, og en så stor valutareserve, som tilfældet er. Ja, det kan jo ikke hjælpe at appellere til det ærede medlem om, at vi kan få det, der tilkommer os; men jeg kunne måske appellere til de ærede ordførere for de to oppositionspartier om, at de dog ville give os den lille fjer i hatten, at vi ikke har ødelagt økonomien. Det vil dog altid være noget at have den fjer i hatten, at vi ikke har gjort det.

Når den økonomiske situation er blevet så god, som den er, skyldes det jo også, at vi har en regering, som kan tåle at have